

get for dets Skyld, som jeg ellers ikke i enhver Henseende sandt rigtigt; men det er et Spørgsmaal, om det er muligt at beholde noget Ministerium, naar denne Sag ikke gaaer igjennem. Jeg troer ingenlunde, at Danmark umiddelbart risikerer nogen Krig, fordi Forslaget ikke antages; thi det er ikke Danmark, der har forpligtet sig til at indføre en forandret Arvesølge; men Danmark har betinget sig, at, naar Arvesølgen blev forandret efter det Princip, der er opstillet deels i Warschauer-Congressen og deels i Londoner-Protocollen, da ville Magterne sanctionere den, hvorimod de i modsat Fald ville tage deres Sanction tilbage; navnlig har den russiske Keiser forbeholdt sig, at dersom den Combination, hvorom der er Tale, mislykkes, de russiske keiserlige Rettigheder da igjen skulde indtræde i deres fulde Udstrækning, og at man skulde vilde ansee denne Ordning for at være lykkedes blot derved, at man siger, at man vil antage et Stykke af den Ordning, hvorom Kongen er kommen overeens med Magterne, men at man ikke vil antage det andet, som dog er en integrerende Deel deraf, og som har været den egentlige Betingelse derfor, det troer jeg, at man ikke kan vente. Jeg skulde derfor troe, at der virkelig, selv for dem, der ikke kunne dele den Overbeviisning, jeg har, om at den foreslaaede Arvesølgelov ikke blot er nødvendig, men ogsaa i enhver Henseende tjenlig, dog er en meget stor Bevæggrund til at gaae ind paa Forslaget og give deres Samtykke dertil. Det forekommer mig ogsaa, at de, der have talt allerstærkest derimod, dog have erkjendt, at man ikke ganske skulde opgive Sagen; de 9 Mænd, som have afgivet den første Deel af den Betænkning, der blev afgiven af det Udvalg, der blev nedsat i den forrige Sammenkomst, de have kun villet have, at Sagen skulde udsættes, hvilket jeg forresten ikke troer er gjørligt; de have erkjendt, at der ikke var noget Retsstridigt i at ophæve den cognatiske Succession; men de vilde, at det skulde udsættes, indtil Sagen kunde komme under Overveielse af Repræsentanter for de forskellige Statsdele. Jeg skulde altsaa i Virkeligheden troe, at man ved noiere Overveielse, maaskee mere eller mindre gjerne, vil finde, at

der ikke er Andet for, end at man maa gaae ind paa det nærværende Forslag; idetmindste vil jeg paa det Indstændigste lægge Alle, mine Herrer, det paa Hertet som en for Fædrelandets Bælsærd vigtig Sag.

Man: Hvor nødig jeg end tager Ordet i denne vigtige Sag, til hvis Belysning jeg naturligtvis ikke formaaer at meddele noget Bidrag, anseer jeg mig dog forpligtet dertil, fordi jeg troer at befinde mig i en Stilling til samme, som maaskee ikke ret Mange i denne ærede Forsamling; og jeg vil derfor bede den forenede Rigsdag om Undskyldning eller Tilgivelse, hvis mine Udtalelser skulde faae noget Charakteren af mere personlige Bemærkninger. Jeg vil gjerne tilstaae, at da det Kongelige Budskab af 4de October 1852 første Gang blev fremlagt for den forenede Rigsdag, da stod denne Sag, som har været og endnu er Tvivlens Gæble, ikke saaledes for mig, som den senere er kommen til at staae, fordi jeg den Gang ikke vinede de Færer, som ere forbundne med Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, og jeg havde derfor den Gang heller ikke videre Betænknelighed ved at give mit fuldstændige og ubetingede Samtykke til det Kongelige Budskab. Men fra den Tid af, at jeg blev nærmere bekendt med den Betænkning, som den høitagtede Folketingsmand for Kjøbenhavns 3die District (S. E. Larsen) i Forening med 8 andre Medlemmer af det i forrige Efteraar nedsatte Udvalg har afgivet, fra den Tid af kom Sagen rigtigt nok til at staae ganske anderledes for mig. De klare og for mig overbeviisende Grunde, der tale for Vedligeholdelsen af Kongelovens Arvesølge, have ikke forseilet deres Virkning, og jeg for min Deel er nu ikke længere blind for de store Færer, som i en nærmere eller fjernere Fremtid true vort Fædrelands Selvstændighed, Uafhængighed og Sammenhold, dersom vor næsten tohundredaarige Arvelov blev aldeles affasset og ophævet (Hør!). Jeg troer at kunne sige med Sandhed, at denne Sag er ikke bleven taget lesfindigt fra den Side, hvorfra Forsvaret er bleven ført. Jeg troer, det kan siges med Sandhed, at den Minoritets-Betænkning, hvortil jeg sigter, er bleven affattet med stor Grundighed og Omstigt og med dyb og alvorlig Overveielse af alle de didhø-